

Η ξύλινη παράγκα ήταν πάνω σε τρίστρατο. Κα-
 νέννας δε θυμόταν πια ποιοι και γιατί την είχαν κατα-
 σκευάσει εκεί. Κάποιοι έλεγαν ότι ήταν για να ξαποσταί-
 νουν οι περαστικοί, άλλοι έλεγαν ότι ήταν πέραςμα για
 συνωμότες, καταφύγιο για καταζητούμενους... Ίσως
 χρησίμευε για όλους αυτούς η παράγκα. Φτηνά τα υλικά
 της. Μα ήταν περίεργο ότι στην πρόσοψη υπήρχε μια
 όμορφη, μεγάλη, φωτεινή επιγραφή, που ήταν, όμως, δυ-
 σανάγνωστη. Λίγοι λένε κατόρθωναν να τη διαβάσουν.
 Κάποιοι που είχαν την ικανότητα να αποκρυπτογρα-
 φούν. Μα, πάλι, δεν συμφωνούσαν όλοι ως προς αυτό
 που εννοούσε η φωτεινή επιγραφή. Φάνταζε, όμως,
 όμορφα η φωτεινή επιγραφή σε κραυγαλέα αντίθεση με
 την ετοιμόρροπη φτωχοστημένη παράγκα. Φωτεινή επι-
 γραφή σε ξύλινη παράγκα! Και το περίεργο ήταν ότι φω-
 τίζε νύχτα μέρα. Κάποιοι έλεγαν ότι έπρεπε να φωτίζει
 διαρκώς αυτούς που χρειάζονταν να βλέπουν καθαρά.
 Άλλοι έλεγαν ότι φωτίζει συνεχώς για να μην μπορούν
 να κρύβουν οι άνθρωποι τις πομπές τους. Το καλό θέλει
 προβολή, το σάπιο αποκάλυψη, ξεγύμνωμα! Στύλοι ηλε-
 κτρικού και καλώδια δεν υπήρχαν τριγύρω. Η φωτεινή
 επιγραφή δεν είχε ηλεκτρική σύνδεση. Έτσι, δεν υπήρχε
 φόβος να σταματήσει ξαφνικά να φωτίζει από κάποια
 βλάβη του ηλεκτρικού, κάποια θύελλα, κάποια απεργία
 του προσωπικού της ηλεκτρικής εταιρείας. Όλοι απο-
 ρούσαν πώς φωτίζει από μόνη της, γιατί φωτίζει, σε
 ποιον χρησίμευε, αν χρησίμευε, το φως! Τι σημαντικό
 έγγραφε, που έπρεπε να ήταν ευανάγνωστο και τη νύχτα;
 Άλλοι χλεύαζαν την παράγκα που μόνο η φωτεινή επι-
 γραφή τής έλειπε! Και άλλοι χλεύαζαν τη φωτεινή επι-
 γραφή για το κατάντημά της να «στολίζει» μια ετοιμόρ-

ροπη παράγκα! Κάποιοι πίστευαν ότι είναι πρόκληση να έχει η παράγκα φωτεινή επιγραφή. Θα ήταν προτιμότερο να είναι σκοτεινή η παράγκα ή να έχει το πολύ-πολύ κάποιο κλεφτοφάναρο. Άλλοι έλεγαν ότι στη φωτεινή επιγραφή ταίριαζε κάποιο καλλιμάρμαρο κτίριο. Τους ενοχλούσε αυτή η αντίθεση. Όπως και να' χε το πράγμα, σε πείσμα της περιέργειας, της κακεντρέχειας, της απορίας των ανθρώπων, η φωτεινή επιγραφή «στόλιζε» πάντα, προκλητικά, την ξύλινη παράγκα εκεί στο τρίστρατο.

Ήταν απίστευτο τι απέραντη μοναξιά βασιλευε ώρες-ώρες μέσα σ' αυτόν τον περιορισμένο χώρο της παράγκας. Μπορούσες ν' ακούς την ηχώ της ανάσας σου ή ακόμη και την ηχώ των πιο απόκρυφων σκέψεών σου. Άλλοτε πάλι τα ξεφωνητά – σαν κραυγές ζώων, σαν απελπισία ανθρώπων – ξετρύπωναν από τις χαραμάδες της ξύλινης παράγκας και γίνονταν φίδια που σέρνονταν ολόγυρα ή γίνονταν πυρακτωμένα ποτάμια λάβας που κατάκαιγαν τριγύρω τα αγριολούλουδα και τα σπαρτά στην ώρα της ανάπτυξης ή της καρποφορίας τους. Υπήρχαν και ώρες που ακουγόταν κάτι σαν μοιρολόγι ή ναυούρισμα: ένα γλυκό, απαλό τραγούδι γεμάτο καημό γι' αυτό που δεν αξιώθηκαν να ζήσουν οι άνθρωποι και γεμάτο πίκρα γι' αυτό που τους έλαχε να ζήσουν. Το τραγούδι αυτό γινόταν πεταλούδες που ξεχύνονταν ολούθε από την παράγκα...

Η ζωή στην παράγκα ήταν ζωή ή θάνατος ανάλογα με το τι κουβαλούσαν μέσα τους οι ένοικοι. Δεν ήταν αυτή καθεαυτή η παράγκα ένας χώρος για ζωή ή θάνατο, για απελπισία ή γιορτάσι. Δεν ήταν ένας χώρος ονειρικός ή πεζός, καθάριος ή βρόμικος. Ήταν όλα αυτά μαζί. Το χώρο της παράγκας τον «γέμιζαν» ή τον «άδειαζαν» οι μόνιμοι και οι πρόσκαιροι ένοικοι: ο χώρος ήταν γεμάτος ή άδειος ανάλογα με το πόσο γεμάτοι ή άδειοι ήταν οι ένοικοι. Το χώρο τον ασχήμεναν ή τον ομόρφαιναν οι ένοικοι. Η παράγκα είχε κοντολογίς τις διαστάσεις, τις ιδιότητες, το χρώμα, την οσμή των «ιδιοκτητών» της και των οδοιπόρων που σταματούσαν σ' αυτήν. Τελικά, για λίγους η παράγκα ήταν χώρος για ξαπό-

σταμα. Για τους πολλούς η παραμονή στην παράγκα ήταν αναγκαστική. Τους κούραζε, τους εξουθένωνε· δεν τους ξεκούραζε. Ήταν μια αναγκαστική στάση. Πολλούς τους τραβούσε από μακριά και τους ξεγελούσε η φωτεινή επιγραφή, που λειτουργούσε αναπόφευκτα σαν παγίδα. Για αρκετούς όμως, ιδιαίτερα για τους «ιδιοκτήτες» της παράγκας, ήταν ένα κάποιο βόλεμα ή έστω καταφύγιο. Χώρος για να καμουφλάρουν της αδυναμίες τους, τις ανεπάρκειές τους, να συντονίζουν τις προσπάθειές τους για να απομονώνουν τους αντίπαλους, να οργανώνονται με τους όμοιους για να οικειοποιηθούν εν καιρώ την παράγκα και να απομακρύνουν τους ανεπιθύμητους ή να παρεμποδίσουν την είσοδο στους «αλλόπιστους»... Η φωτεινή, όμως, επιγραφή τους ήταν εμπόδιο! Δεν ήταν λίγες οι φορές που κάποιοι ξέσπαγαν με μανία στη φωτεινή επιγραφή· με ξύλα, πέτρες, λάσπη. Κάποιος, λένε, πάνω στην οργή του την άδραξε κάποτε να την ξηλώσει και κεραυνοβολήθηκε. Είναι εκείνο το μαύρο κούτσουρο δίπλα στην παράγκα.